

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Szent-Miklós-utca 791. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

A ref. főtanoda könyvnyomdája, hova az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; helyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu-Markt 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész ivon.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 „ 50 kr.

Előfizetési felhívás.

„Székely Hirlap“

politikai, társadalmi és a maros-vásárhelyi „Jogász-Egylet“ közlönye.

1874. évi második félévi folyamára.

Előfizetési díj:

Jul.—decz. hat hóra 3 frt — kr.

Jul.—sept. három hóra 1 „ 50 „

Az előfizetési pénzeket kérjük postautalvánnyal Maros-Vásárhelyre az ev. ref. főtanodai könyvnyomdába, a „Székely Hirlap“ kiadóhivatalának küldeni.

A lap kiadását f. évi július 1-én kezdve, helyi ref. főtanodai könyvnyomdász Imreh Sándor vette át, kihez az előfizetési pénzeket kívül a felszólamlások és a lapba beiktatandó hirdetmények is küldendők.

M.-Vásárhely, 1874. jul. 20-án.

Társadalmi életünk számtalan ferdeségei között van egy elmérgesedett kinövés, mely napról-napra nő, terjed, épen mint a hegy tetetéről alá gurult hógomolya, mely megsemmisítéssel fenyegeti a közbecsülést, a fentebbek iránti kötelezettséget, a bizalmot, s egyáltalában mindazon nemesebb érzéseket, melyeknek lététől a társadalmi élet függ, melyeknek, ha megakadályozására, csirájában leendő megfajtására teljes erővel nem munkálkodunk, hiába hozatnak országgyűlésünkben a legjobb törvények, társadalmi életünk ezél-ját még sem éri el; s fájdalommal constáljuk, hogy ez a rossz épen igazságszolgáltatásunk terén vert gyökeret.

Mindnyájan jól tudjuk, hogy a társadalmi életben milyen nagy szerepet játszik a modor, a porból felemel és olyan eredményekre juttatja azt, ki nem restelte magának idővel megszerezni, hová kiváló tudománnyal is alig juthatni el, jól tudjuk mindnyájan, hogy bárkinek is, a szíveségből tett apró szolgálatok mennyire kellemesek, s hogy inkább vagyunk hajlandók még a jótettet is elfelejtetni, mint egy kis kellemetlenséget fel nem jegyezni, s mégis ellenkezőleg cselekszünk.

Egy magán ember életében, mondjuk rá — a modor hiánya elnézhető, úgy veszi hasznát; de olyan egyéneknek, kik a társadalom közharczossai, kik hivatva vannak ember társaiknak az igazsá-

got kiszolgáltatni, úgy gondoljuk, hogy megro-vandó, annyiival inkább, mivel az illemer bánás-módot, szolgálat készséget részökről törvény is parancsolja.

Fontoljuk meg csak jól a dolgot, hogy mennyire bosszantó, sőt elkeserítő az, midőn mint peres emberek megjelenünk a bíróság előtt ügyünk ellátása, vagy miben léte megtudása végett és felvilágosítás helyett szidalmat, rendre utasítást nyerünk.

Természetes következménye ennek az aztán, érezve a velünk elkövetett jogtalaúságot és jogunkat a fellépésre, hogy szidjuk a kormányt ki-nevezett közegeiért, ezeket cselekvényökört, kezdünk bizalmatlanok lenni hozzájuk, becsülésünket megvonjuk tőlük, s ne hogy a köteles tiszteletet kénytelenek legyünk megadni inkább elkerüljük.

Hogy ez nem túl csigázott képzelet szüleménye, bárki is, ki perelni bátorodik — meggyőződhetik felőle, minden nap egy új bizonyíték egy adatot szolgáltat.

Önkénytelenül és azon kérdés merül fel el-ménkben, hogy honnan van ez és miként orvosolható? mire egész bátorsággal felelhetjük: hogy nem vagyunk elég lelkiismeretesek munkáink elvégzésében, innen a munkahalmaz és a rossz munka ered,

hogy minden hivatási képesség nélkül foglaltuk el állásunkat, s innen ered a helyzet kicsinylése és kedélyünk meghasonlása, miből foly, hogy modorról szó sem lehet,

hogy a törvényeket nem tartjuk tiszteletben, lábbal tapossuk.

Hogy ezen elmérgesedett bajnak gyökerét is kitépjük, igyekezzünk teljes erőnkkel oda hatni, hogy munkáinkban a lelkiismeretesség, hivatási-képesség tündököljen, hogy modorunkkal az anynyira megtépett igazságszolgáltatás kívánt állapotját minél inkább megközelítse.

A m. kir. belügyminiszter a törvényhatóságokhoz a következő körrendeletet intézte: Értésemre esett, hogy némely vidékeken nyilvános összejöveteleknél, különösen pedig képviselőválasztások alkalmával idegen nemzeti színek, czimerek és zászlók szoktak használtatni. A hivatalos pecsétek, nemzeti színek, czimerek és lobogók, azon jelvények, melyeket minden nemzet saját állami önállóságának külső jelzésére használ, és minthogy azok egyszersmind az állami felsőbbség jelvényei is, az azokkal üzőtt minden visszaélés, illetőleg az idegen zászlók-nak és czimereknek más országok területén való jogosulatlan használata, az illető ország területi épsége és állami fönhatósága ellen intézett merényletet képez. Az 1848-ik évi XXI. t.-cikk a magyar nemzeti színek és az ország czimere iránt határozottan rendelkezvén; ezen törvény értelmében nyilvános helyeken és összejöveteleken csak is a magyar nemzeti lobogó és az ország czimere használható; minden idegen czimer, zászló, vagy más ilyen jelvény használata azonban meg nem engedhető. Miért is ezennel utasítom a törvényhatóságokat, hogy területén az

idegen jelvényeknek bármely alkalommal és ürügy alatti használatát szigorúan tiltsa el, s az ezen tilalom áthágói ellen fölmerülő esetben a törvény teljes szigorával járjon el.

Országgyűlés.

Július 15-én a temesvár-orsovai vonal 59 szótöbbséggel megszavaztatott. Mielőtt szavazásra került volna a dolog, Steiger Gyula egy fényes beszéddel vonta magára a közfigyelmet, melyet a javaslatok ellen tartott. Steiger a főváros kereskedelmi érdekének szempontjából indult ki, midőn a javaslatokat elvetette. Tagadhatatlan, hogy ez a szempont is jogosult. Steiger beszédében több tanulmány és szakértelem nyilatkozott, mint valamennyi eddig tartott szónoklatban, mert az eddigi szónokok közül egyetlen egy sem értette a tarifakérdést, csupán csak Steiger, ki elméletileg és gyakorlatilag tanulmányozta és fontolóra vette. Kritikája éles volt és beható, de meddő, mert azt nem mondta meg a kormánynak, hogy mit tevő legyen. Kár, hogy a heves szónok túlhajtásokra engedte magát ragadtatni, s midőn e kérdésben az oppozícióhoz csatlakozott, e már magában véve ingerlő lépést némely provocatív szólásmondással tetézte. Meg is támadták őt e miatt sokan és haragosan a jobboldalról, de érveit senki meg nem csáfolhatta. Akár mily fényes volt e szónoklat, a kormány 59 szótöbbséggel győzött a rumén csatlakozások kérdésében. A jobboldal tömören szavazott mellette, a középpárttól ötön, a szászok és horvátok mind. Régóta nem dicsekedhetett a miniszterium akkor a többséggel s ime tapasztalhatta, hogy a Deák-párt nem fegyelmetlen csapat, ha belátja hogy valamit megtenni kötelessége, ha vezettetik és ha, a kormány bizalommal van iránta.

A 16-ki ülés érdekesebb részét Tisza K. beszéde képezte, ki a pénzügyminiszternek a tarifa kérdésében emelt beszédére replikázott; Tisza Ghyecy személye iránt kiméletes volt, őt, vagy meg sem nevezte, vagy csak „pénzügyminiszter úr“ czimén szólított; ellenben szinte iparkodott, hogy a tárgyalás vitában a lehetőségig kiméletes legyen. S a kiméletlenség Tiszának sikerülni szokott. Ezáltal pedig könnyű volt neki a győzelem, mert a győnge ügyet védeni nehéz, támadni könnyű. Ghyecy multkori nagy beszédében egy ilyen győnge ügyet támogatott fényes dialektikájával, s midőn ma Tisza Kálmán bouczkése alá vette Ghyecy beszédjét, nem volt nehéz abban kitalálni a beteg részeket. A jobboldal ámult a balközép ilyen föllépésén, hogy azt a köztisztletben álló férfit, ki előde által kétségbeesztő állapotba sülyesztett fináncziánk rendezésére a meghívottak közül egyedül vállalkozott, s kinek pénzügyi és közigazgatási szakképzettségét épen a balpárt híresztelte és dicsőítette éveken át, hogy ime Ghyecyt, a balközép volt vezérét, az első általa kötött kölcsön és az első általa csinált üzlet alkalmával a baloldal rögtön ily hevesen támadja, s volt vezértársa és barátja: Tisza Kálmán, oly kiméletlenül bírálja meg.

A 17-ki ülésben a vasúti vita véget ért; a mai tárgyalás érdeke kizárólag a Radocza, Tavasz, Steiger, másfelől Ghyecy Kálmán és Zichy József miniszterek közt folyt vitára szorítkozott. A kormány javaslata minden módosítás nélkül lön elfogadva, igen óhajtottuk volna, ha a ház legalább a differenciális tarifákra nézve bírt volna nemcsak nézetrel, de akarattal is; az ügy jelen állásában a Roschild-consortium és az osztrák államvasúttársaság egy concessióval gazdagabb, Magyarország pedig egy kölcsönnel és egy keserű tapasztalással többet bír, mint ezelőtt.

18-kán az erdélyi census bonyolult kérdése az egész ülés alatt elfoglalta a házat, a nélkül, hogy szavazás által megoldatott volna. Magyar érdek, székely érdek, oláh érdek, szász érdek küzdöttek egymás ellen s az erdélyi képviselők nagy figyelemmel hallgatták és folytatták a vitát, miglen a magyarországiak — kiknek soha sincs érzékük az erdélyi viszonyok iránt — jobbára künn sé-táltak a folyosókon.

A vitának főleg nemzetiségi jellege volt s néha igen sértő és kiméletlen modorban folyt mindenik részről. Mig Nemes Péter és Boncs Döme oláh képviselők elismerést érdemlő higgadtsággal védték nemzetiségi érdekeiket, addig Babes nemcsak a ház, de az elnök közbelépését is provokálta, s mig magyar részről Kemény Gábor b. igen alapos és figyelemmel hallgatott, higgadt beszéddel indokolta sokak által pártolt módosítványát, addig az öreg b. Kemény István humora igen csipősen fölingerelte a ház román tagjait. Horváth Gyula is, ki igen sikerülten jellemezte Eitel Frigyes szász atyafi liberalizmusát, Boncs Döme ellen kevésbé helyeselhető támadásra ragadtatta magát. A sok személyes mérközéshez járult még: Tisza László és Mocsáry Lajos párviadala, mely után az eredménytelen ülés véget ért.

* A 300,000 frt kölcsön felvétele tehát elesett. A nagy remények, melyek ahoz kötve valának, most már csak leégett hamvak. Mikor, vajjon mikor emelkedünk már ki az ázsiai korszakból? A székely főváros lakói nem látják át azon nagy horderejű hatásokat, melyeket e kölcsön eredményezett volna! Nem is említve a mindennapi helyviszonyi szükségleteket, melyek ez emeltyű segélyével bőséggé változtathatók át, egyedül csak a deficit főlemelő természetére kívánunk utalni. Tekintünk meg bármelyik világhírű várost: azok versenyeznek a deficitben. Ez a hévmérője azok nagyságának. És mi mindedig nem pirultunk megvallani, hogy deficitünk nem volt. Iszonyu hátramaradás! Szánandó együgyűség! És most, midőn a város sorsán aggódó férfiak látnoki sejtelemmel pillantva a jövőbe, erőlyesen ragadnak fel méléző helyzetünkből, megmutatják a vertútát, mely a nagyra törekvő egyének és községek elkerülhetlen életföltétele és előre fénytengerbe tüntetik föl a ködfellegbe burkolt szerény várost: most útasítja vissza azt a hangot, mely újjászületésének jelszava s önállóságának hatyu dala. Igen! az önállóság levétközése azon nagy eszme, melyet megközelíteni mi eddig képesek nem valánk. Az alkalom fölmerült, egy lépés kellett hozzá: s

mi óriások vagyunk! A függetlenség magános helyzetéből megszabadulva, beleolvadva a világvárosok közé. Fény-pont a hitel terén. És mi ezt megvetők! Minő ambitio lehet egy városban, mely hitelét sem próbálja meg! A hitel alapja a társadalomnak. S miután városunknak még nincs hitelle: nincs alapja. A hitel nélküli város rosszabb, mint az alaptalan hitel; mert a hitel bizalomra mutat és tekintélyt ad, a hitel nélküli alap pedig bolt tőke, mely nem bír azon mozgékony, haladó s érezhető jótékonyssággal, mint a pénz. Aztán mekkora terűh is az, hogy az ember földhöz ragadva lássa összes vagyonát és a mutakozó hasznos alkalmakat összedugott kézzel engedje elszaladni, mert tárczája üres... De különben is: pénz mozgatja a világot, nem pedig a föld; ha tehát földünket pénzzé tesszük, azzal megmozgatjuk a földet is... Az igaz, hogy a pénz el is veszhet, de hát egy földrengés nem tönkre tehet miudent, sőt ekkor inkább meg lehetne menteni a pénzt.

S ha ezekhez hozzá tesszük azt, hogy a kölcsön felvételének elhatározása még nem foglal magában tőlbet, mint a hitel megkiszértését, valóban nem érthetni (!) az ellenzékies magatartást. Hisz' hátha még nem is kaptunk volna kölcsönt? De mit beszélünk? Hiszen ekkor nem lenne hitelünk, a hitel hiányának pedig csőd az eredménye. Nekünk tehát csődöt kellett volna mondanai; vajjon ki lett volna a tömeggondnok?... azonban most jut eszünkbe, ez állás nélkülözhető lenne, mert itt a csődöt a pénzhez-nemjutas miatti bukás képezi, ez pedig nem egyéb, mint egy kérdés megbukása... — Nem fűzzük tovább gondolatainkat; a tény megtörtént, jó, hogy így volt!

Jogi szemle.

A kereskedők könyvei közös okiratnak tekinthetők-e, s mint ilyenek hogyan követelendők?

Mielőtt jelen kérdésre nézetünket összefoglalnók, szükségesnek tűnik fel — miután több oldalról ellenkezőt hallottunk — azon kérdés vitatásába bocsátkozni, miszerint a kereskedői könyv okirat e, vagy nem? mi, részünkről, annak tartjuk.

Hogy nem okirat, hanem pusztán magán jegyzés, azon indokkal hallottuk támogatni, mikép saját tetszésétől függ a kereskedőnek könyvet vezetni; ezzel szemben felhozhatni:

hogy már a trts. 4. cz. III. F-te, mely az okiratokról rendelkezik, ellenkezőt enged megállapítani, az által,

hogy a kereskedői könyveket az okiratokkal együttesen tárgyalja,

hogy a trts. 173. §-a a fennálló törvényes gyakorlat szerint vezetett könyvet fél bizonyító erővel ruházza fel, egy pusztán magán jegyzés pedig semmi bizonyító erővel nem bír,

hogy törvény, részint törvényes gyakorlat kötelezi azok vezetésére, sőt a vezetés mikéntjére is; miért, mi a törvényes gyakorlat és a fennálló szabványok szerint vezetett kereskedői könyvet okiratnak tartjuk és fogjuk mindaddig tartani, mig egy új törvény által bizonyító erejétől megfosztatik.

Rátérve föltett kérdésünkre, mi — valamely okiratnak és így a kereskedői könyvnek is közösségét nem annak birtoka, avagy tulajdon joga által kívánjuk constatálni, hanem az abban foglalt ügylet, az abban foglalt jogok és kötelmek által, mert lehet valakinek birtokában és tulajdonában kereskedői könyv, a nélkül, hogy a kö-tött ügyletekben szerepelne, s már ekkor a trts. 189. §-a követendő és nem a 188. §. és nem is mint közös okirat követendő, hanem, mint a bizonyítékul használni kívánt okirat eredetije szavatossági per útján.

A sörgyárosnál B. sörárus koronként megrendeléseke tesz, hol készpénz, hol hitelre; A. B. részére üzleti főkönyvében — mely a fennálló törvényes gyakorlat szerint és hiven van vezetve — lapot nyit és a közöttük létrejött ügyletek a B. lapjaira följegyeztetnek, tehát az A. és B. közötti ügyletek, illetőleg midkét fél által elvállalt jogok és kötelmek hű képe, bizonyítéka a B. részére nyitott lapokban található fel; eltekintve már most a könyv birtokától, minthogy maga a létrejött ügylet közös, önként foly, hogy az azt előtűntető, a B. részére nyitott lapok, A. üzleti főkönyvéből — közösek és így a kereskedői könyvek közös okiratoknak megállapíthatók.

Tegyük fel már most, hogy B. A. ellen ügyleteikből kifolyólag egy rendes keresetet tesz folyóvá, melyben állításai bebizonyítása végett a részére nyitott lapokra van szüksége. A. azok kiadását megtagadja.

Többen azon nézetnek adtak kifejezést, hogy ez esetben a trts. 177. §-ára alapítva, tehát a per folyamában a könyvnek felmutatása kérelmezendő, egyszerűleg és nem a 188. §. szerint alkeresettel; azonban mi ezen nézetet merőben tévesnek nyilvánítjuk, mert a 177. §. csak azon esetben nyerhet alkalmazást, ha maga a kereskedő, tehát jelenleg A. felpereskednék és pedig könyve alapján; alperesse pedig számlája valódiságát, könyvével azonosságát, könyvének hitelességét megtagadta volna.

valami, a mi egy bizonyos diadalt, vagy gunyos megjegyzést fejez ki.

A Bánházi család is nyugodt volt még. A papa és mama értesült legközelebbi látogatása felől, tudták, hogy az ifju és Margit igen bizalmasan vannak egymással, de e fölötti aggodalmuknak legcsekélyebb jelét sem adták.

Jakab még mindig gyűjtögette a városi mende-mondákat Bánházi mulattatására, mig egyszer aztán nem kerülheté el figyelmét ez új pletyka; megtudta, hogy féltett titkának, kiucsenek tudomására jöttek.

Ekkor megjiejt; Bánházinak és Ödönnek borzasztó haragját maga elébe képzelte, menekülni óhajtott. Lelkiismerete nem nagyon zaklatá, de gyávasága egész erővel támadta meg. Félt Bánházitól és félt azoktól, kik előtt valódi nevének eltitkolására korábbi időkből keletkezett okai voltak.

Egyik reggel Bánházi minden eredmény nélkül rángatá a csöngettyűsínort, mert a sinor végre kezében maradt ugyan, de a komornyik sehol sem mutatkozott. Végre, az öreg ur felöltözött, mérgében fellármázta az egész házat, hanem Jakab nem volt sehol. egész délelőtt hasztalan várta, — végre aztán arra a helyes következtetésre jöttek, hogy Jakab bizonyosan megszökött.

Jakab csakugyan megszökött.

Ugyanaznap reggel a felszolgáló család egy levelet vitt be Ránki Ödön szobájába.

— Ki hozta e levelet? — kérdé.

— Nem tudom. Tegnap este, az étteremben egy asztalon találtam, s miután épen ide van czimezve elhozta.

A levélben értésére volt adva Ödönnek, hogy titka fel van fedezve; bucsut vesz tőle öcsöce — a levél írója — és kéri, hogy csak feledje el őt a legjobb akarrattal.

(Vége következik.)

TÁRCZA.

Hat év múlva.
(BESZÉLY.)

(Folytatás.)

— Ön szeret engem, és boldogságunk előtt akadályt lát? — kérdé.

— Igen, Margit, — felelt Ödön megragadva a szép leány kezét és forró csókjával illetve.

— Én semmi akadályt sem látok, — felelé Margit boldog mosolylyal.

Ödön hallgatott, várta, hogy Margit beszéljen még, de a leány nem folytatá tovább.

— Oh, ön nem tud még mindent, Margit — szölt az ifju, — ki tudja, talán nem így fog beszélni, ha mindent elmondok?

— Mondjon el mindent, — szölt Margit komoly, határozott hangon. Ki az a félelmes ember?

— Öcsém, — szölt Ödön, remegve a kimondandó, meglepő szavak hatásától.

— És minő hatalma lehet ön fölött öcscsének?

— Borzasztó hatalom az, — felelé az ifju halkan, szomoruan.

— Hol van ő?

— Itt, — e háznál.

Margit meglepetve nézett az ifjura.

— Igen, itt van és senki más nem, mint a komornyik, Jakab; ez csak álneve neki, valódi nevén Ránki Endrének hívják.

Ödön bevégzé titkának elbeszélését; most már Margit szavait várta, de Margit gondolataiba volt merülve.

— Ne éreztesse velem megvetését; — folytatá Ödön — én nem tudtam, hogy ez ember ennyi gyalázatot hozhat fejemre; ha előre gondoltam volna ezt, higgye el, családjának büszkesége távol tartott volna....

— Igaza van, Ödön, — felelt a leány — szülőim nagyon büszkék, főleg atyám. Előre tudom, hogy ha nyomára jön e dolognak, ön meg sem jelenhetik előtte, de én nem látok ebben akadályt; mit törődöm én azzal, hogy minő rokonai, vannak önnek Ödön?

Köszönöm, hogy őszinte volt, hogy bizott bennem; higgyen, remélyen, mi boldogok leszünk. Titkát ne árulja el senki előtt, mert, ha atyám megtudja, akkor a legvégső menedékhez kell fordulnunk.

Ödön, boldogságában egész bizalomra ébredt a jövő iránt. A belső szobából kihangzó cithera hangok nem zavarták a boldogságot, melyben a két fiatal szív e pillanatban dobogott; a félhomályban is elégiól láthaták egymás arcát, elég tisztán olvashaták ragyogó szemeikből az őszinteséget.

S ha e perczen, vagy akár egy óra múlva, azt kérdezték volna Ödöntől, hogy vajon még most is akadályt lát boldogságához vezető útjában? — bizonyosan nem-mel felel.

Hóvári Kálmán sietve igyekezett használni a kezében levő eszközt, melylyel Ödön nevetségessé tételét és jó hírnevének összerombolását tűzte ki czéljául. Kisvárosban csak szólnak kell erőszteni egy hirt, — néha pusztán gyanítás is elég — az aztán rövid idő alatt betölt minden zegzugot; még a legalsóbb rétegekbe is leszivárogo s folytonosan terjed, végre az utcagyerekek épen úgy nevetnek rajta, mint a kávéházak és salonok hősei, — csupán az nem tud fölöle semmit, kin minden ember nevet, bámul, vagy sajnálkozik.

Már két nap óta beszélí fű fa, hogy a Bánházi komornyikja minő érdekes egyéniség. A kávéházi kerek asztalok körül mind csak e hír forog, megfűszerezve apró kalandocskákkal, melyek a komornyik multját igyekeztek megvilágítani, vagy talán még inkább elsötétíteni. Ránki Ödön semmit sem tudott még a hír terjedéséről, de különös sejtelmeket ébreszt benne az innen-onnan, felé röp-penő gunyos mosoly. Néha még a kézszerítésben is van

jelen esetben nem fordult elő; sőt B alapítja keresetét A.-nak főkönyvére, miért nézetünk az, miszerint a kereskedői könyv, mint közös okirat a 188. §. értelmében és alkeresettel követelendő.

KÜLFÖLD.

— **Franciaországban**, a külföldi lapok szerint, a versaili kamara valahára oda jutott, a hová az ország elhár, az országot eleitől fogva rázkódás nélkül óhajtatna volna vezetni: a nemzeti gyűlés a fennforgó alkotmánykérdéseket békés úton szándékozik megoldani s ez által az ország jövőjét biztosítani. A zavar által különben is csak egy párt nyerhetne előnyt, a Bonapártisták védelmei, a Brogliák és társaik, mely a pártok konsolidációja folytán mindent elveszt, Amde e párt főnökeinek egyike: Mange, már megbukott s a párt fejét, az egykori vice császárt: Rouhert, törvényes nyomozat alá veteti, a mely, ha reá nézve veszélyt hozni nem fog, fel fogja tártani a nép előtt a Bonapártisták üzemleit; végül, Fourton belügyér, legjobb támaszuk állása is megtagad s lemondásának elfogadása csak az alkotmányelleni viták végére tartatik fenn, melynek szerencsés befejezése, nemcsak a köztársaságot biztosítaná, hanem Franciaországot a Bonapártistáktól is megszabadítaná. Ezért a Bonapártisták végerőlködésükben most mindent megtesznek, a mi Mac-Mahont szélsőségre vezethetné, de végül sikerre vezetend üzemük.

Ezzel szemben a brüsseli „Independance“ azt írja, hogy a clerus a Bonapártisták karjaiba vetette magát, hogy Mach-Mahon nem tudja mit cselekedjék a folytonosan nagyobbodó válság megelőzésére. Beszélnek Brogli visszahívásáról és Mange megtartásáról.

Folyó hó 18-án a minisztertanácsban Mange és Fourton visszalépése elhatározottat. Utódaik még nincsenek tudva.

— **London.** A brüsseli conferentiára, állítólag, Walther tábornok követül küldetik.

— **Pétervár.** Albert főherczeg a 86-dik gyalogezred főnökévé nevezetett ki.

— **Madrid.** A carlisták Biscájja partjain 1600 ember elfogtak s megöléssel fenyegetik, ha megtámadnak. Hir szerint 100,000 fiatal embert szándékoznak elhurcolni.

— **Berlin.** Az igazságügyér az ultramontán sajtó feléti szigorú felügyelet végett körrendeletet bocsátott ki az államügyészségekhez, A „Nordd. Ztg.“ szerint a kath. egyleteknek rendőri felügyelet alá helyezése elrendeltetett.

— **Hauthaler** plebánus Schweinfurtban szabadon bocsátatott, mivel a Bismark elleni merényletben nem volt részes.

Hirrovat.

☉ **A Jakabffy** daltársulata mult vasárnap előadást rendezett a Rákosi sörkertjében; mint a program humoros jelentése szól, pestiesen, terített asztalok mellett, a pestieség alkalmat adott egy pár érdekes epizodra, melyet a nagy közönség részint kitörő nevetéssel, részint tapsal fogadott. A szolgálat azonban — bár mennyire csodálják a pesti pinczéreket lustaságukért — ez úttal a hasonlóság leghalványabb színét sem hordá magán; Rákosi rendkívül takarékoskodott, annyira, hogy némely vendégnek alig, másnak éppen nem jutott vacsora; nő, de a mulatsággal jól lehetett lakni.

☉ **A maros-vásárhelyi** zenekedvelők egylete gyűlést tartott mult vasárnap délelőtt 11 órakor. A gyűlés legérdekesebb tárgya volt a tisztviselők megválasztása. Előnké: id. gr. Teleki Sámuel; alelnökké: Petri Ádám; bizottmányi tagokká: Z. Bodolla János, Szász Róbert, Dr. Csiki József, Imreh Sándor, Staibl Antal, Csiki Károly, Göldner Nándor, Dicső Béla, Mentovich Gyula, Nagy Sándor, Nemes József, Dájbukát János, Dobai Albert, Broszlán István, Mentovich Elek, Gáspár Gyula választottak meg. Egy néhányan a megválasztott bizottmányi tagok közül fölkértek, hogy gr. Teleki Sámuel értesítse megválasztásáról s egyszersmind kérjék meg, az elnökség elfogadására. Addig, míg alelnök Petri Ádám hazajön, az alelnöki teendőket vitelére Göldner Nándor fog felkérteni.

☉ **Vallás- és közoktatásügy** miniszter úr 6. számú f. évi június 9-ről 13064. sz. a. rendelete folytán felhivatnak a tordamegyei, aranyos-, marosszéki és székelyi tanácsok, hogy a M.-Vásárhelyt aug. 15-én kezdődőleg tartandó 5 beti tanfolyamra magukat a tanfelügyelőknél aug. 1-ig jelentsék be; később érkezett bejelenté-

sek nem vétetnek tekintetbe. A tanfolyam ideje alatt a tanítók 60 kr. napi dijt kapnak.

— **A nép énekes-társulat** most már azt is fel-említve, hogy eddig is népkertekben működött, — alkalmazkodott a mult számunkban tett óhajtáshoz, hogy ha már működik, ne az Apollóban, hanem az ily előadásokra alkalmasabb szabad helyiségben a sörkertben tartsa előadásait, és nagy számú közönség jelenlétében tartott egy „utolsó“ és egy „bucsu“ előadást, minthogy mindkettő jól jövedelmezett, azt hisszük van már mivel, és ideje is — utra kelni.

— **Az egykor jóhírű** Rappó-társulat, mely most is néhány kitűnő tagot számít, kezd charlatankodni, és pedig oly mértékben, melyet mint a sajtó képviselői nem nézhetünk el, és szigoruan meg kell rónunk. Az „utolsó“ „bucsu“ és „közkívánatra“ háromszori elbucszúszon kívül kétszer ültette fel a közönséget. „A támadás a simbirski erdőben“ című nagy hűbővel, képekkel, falragaszokkal, sőt nagy városi módon fatáblán körülhordoztatva hirdett, általa jelenezett nagy néma játékkal. Egész történetet irt hozzá glosszul a színlapon, a mi elég siralmas és meg is történetelt; de az már, hogy a szent-pétervári udvarnál és Európa minden nagyobb városaiban a legnagyobb tetszés közt adta elő (kivált azon esetben, ha ott is ugy adta elő, mint nálunk) nemcsak, hogy nem valószínű, de Szent-Pétervárt a tetszés helyett egyebet is kaphatott volna érte. Az „utolsó“ előadás utáni „utolsó előtti“ előadás a színlapra reklamul, ki volt írva, hogy az „előadás záradékául előadatik, sokakat a kíváncsiság csak azért is elvitt, a közönség türelmetlenül várja, míg végre kijelentik, hogy az időből kifogyva előadják, holnap a visszavonhatatlanul „utolsó“ és „bucsu“ előadás. Akkorra még nagyobb hű hót csapnak. 40 személy és bernhárdi kutyák által adatik elő, Rappó rendezése mellett, 3 képben. A közönség kíváncsisága még nagyobb lett, a színikör csaknem egészen megtelt. A némajáték 2 képe már le is folyt, de a 40 ember és a bernhárdi kutyák még nem jöttek elő; seba, majd a 3-ik képben meglesz minden, a közönség türelmetlenül vár és ime mi történet: kijelentik, hogy az előadásnak vége. Homéri kacaj s „Hál’ Istennek!“ felkiáltás; köszönje az igazgató úr, hogy ennyivel beérte. Hogy a charlatán impertinencia még nagyobb lenne, a színlapra az is ki volt írva, hogy: „a közreműködő“ nagy kutya, azon bernhárdegyi kutyák egyikének maradéka (az nincs megmondva, hogy azok közül maradt-e, vagy csak e fajból való), melyek a megtámadtatásban valóban szerepeltek. Minthogy most egy sem szerepelt, nem tudjuk a kik szerepeltek: támadók voltak-e, vagy támadottak, a közönséggel szemben, melyet ily csufosan felültettek, az első szerepét — a zseb-metszéssel — játszták. Most már jó útát-kívánás mellé; utat is mutatunk és ajánlunk Rappó úrnak.

— **Egyik jó hírű** helyi kávéházban megtörtént az, a mi nem igen szokott ott megtörténni. Panaszra, és pedig jogos panaszra van ok, a pontos, illetőleg pontatlan felszolgálás ellen. A t. cz. (vagy a hogy ő adja az urat, megköveteli tán a nagyságos czímet is?) kellner úr, Hermann atyus egyik unokája, nem tudjuk, szintén szász rokonai kifelé gravitálása és ellenünk táplált ellenszenve-e az ok, fölöslegesnek találta elsajátítani a mi barbár magyar nyelvünket, hanem annyit, hogy: „dobre“, „jó van“ mégis csak megtanult, hanem ez a kevés rosszabb a semminél, mert ha az ember rendel valamit, rámondja: „jó van“ s aztán várhat a vendég egy negyed óráig is, nem kap semmit; ha akkor megkérdi: miért nem hozza a mit rendelt? Megkérdi, hogy: hát a mit rendelt, hogy hívják azt németül? E szerint tehát, mert ő nem tud magyarul, a közönségnek kell németül megtanulnia, mi ellenkezőleg azt mondjuk, hogy a közönség magyar városban nem fog az ő kedvéért németül beszélni és hozzá alkalmazkodni, hanem tanuljon meg ő magyarul és tessék neki alkalmazkodni a közönséghez, és ha nem tetszik — illa berek nád a kert.

— **Kávéházi élez.** Ez is a fentebbi hávéházban történt, hanem még Lengyel kellnersége alatt, akkoriban még ha Lengyel is volt a kellner, de magyarul tudott, nemcsak beszélni, de még írni is, egyszer rajta kapták, hogy egy szegletben félrevonulva írta — az adósok névjegyzékét. Megkérdezték — „Mivel van ugy elfoglaltva?“ — „Néha néha az irodalomnak is kell egy pár pillanatot szenteljen az ember!“ lön az élezes válasz.

— **Reszler István**, derék színigazgató, ki színházlátogató közönségünk előtt előnyösön ismeretes volt, a napokban halt el a fővárosban. Reszler és Szilágyi egyesült társulata alatt megmutatta volt M.-Vásárhely, hogy a jó és igényeinek megfelelő szintársulatot pártfogolni is

tudja, s a kolozsvári színészek és lapok, főképp a „Polgár“ állítása, hogy városunk a deficitek hazája és nem bír fentartani egy társulatot megzáfoltatott. A mennyire szétmálva és mily erőkkkel volt itt a tavalyi nyári saisonban a kolozsvári társulat, Ózakónával mint prima donnával, olyannal Kolozsvárrt se kaphatott volna nagyobb közönséget, az nem volt méltó a társulat régi híréhez míg most az új intendáns alatt olyan társulat van együtt, a milyent már mi is szívesen látnánk.

— **Boér Emma** Dobronyi Ödön honvéd huszár hadnagy kedves neje és közönségünk kedvence veszélyes betegségről, sőt haláláról szárnyalnak társas körökben, nem tudjuk minő forrásból — aggasztó hírek. Mi csak jelezni kívántuk, de a nélkül, hogy hitelt adnánk e híreknek, mert hiszen a lapok s első rendben az élénk és minden hírt azonnal közlő „Fővárosi Lapok“ útján értesültünk volna a szomorú hírről. Adja Isten, hogy az ellenkezőről, tudnillik, hogy jó egészségnak örvend, értesüljünk.

— **Felkérjük a rendőrséget**, hogy a csütörtöki beti vásárok piaci árjegyzékét, pénteken, a reggeli órákban, hozzánk hetenként beküldeni szíveskedjék. E szíveséget a közönségért könnyen megtehetik, s megtették nekünk is és azon jó reményben, hogy meg fogják tenni ezután is, most elhallgatjuk, miért küldték egy ideig a távolabbi lapoknak meg s nekünk nem. Most még egyszer kérjük a székelység érdekében, melynek érdekeit, mint székelly lap, képviselni kívánjuk, a közlemények gyors és pontos beküldését.

— **A hivatalos lapból** olvassuk, hogy a helyi ev. ref. főtanoda egyik kitűnő volt növendékét, Fekete Kálmánt, az illető miniszter táviratizstté nevezte ki. — Gratulálunk.

— **Katonaverekedés** történt a napokban, a melynél többek jelentékeny testi sérülést szenvedtek; vajjon hányadik bizonyító eset ez már arra nézve, a mit a sajtó oly jogosan, de eddig siker nélkül ajánl, hogy a fegyverviselés a szolgálaton kívül megtiltandó.

* **Tegnap** egy fiatal iparossegéd, ismeretlen okból, megunt életét a várbeli templom harangkötelén végezte be.

* **Borosnyai** hadbíró, hivatalos megbízás folytán, egy pár nap óta városunkban mulat.

* **A közös hadügyminiszterium** ismét 23,000 darab hadi érmet küldött a honvédelmi miniszteriumnak, azon honvédek számára, kik ő felsége uralkodása alatt valamely hadjáratban részt vettek.

— **A kolozs-monostori** magyar királyi gazdasági tanintézetnél folyó év november 1-ével betöltendő 12 állami alapítványi és 8 intézeti szabadhelyre ezennel pályázatot nyitattatott.

Az állami alapítványi helyekért csakis az erdélyi s kapcsolt részekben, az intézeti szabadhelyekért ellenben a magyar korona országai bármelyikében született ifjak pályázhatnak.

Felvételi feltételek: legalább 17 éves kor, 6 gymnasium vagy 4 reál iskolai osztálynak kitűnő sikerrel lett bevégezése, munkára képes egészséges testalkat s jó eckölcsű magaviselet. — Az állami alapítványi helyekért folyamodók, folyamodványaikat iskolai és szegénységi bizonyítvány, az intézeti szabadhelyekért folyamodók viszont iskolai és szülők vagyoni állásáról szóló bizonyítvánnyal kötelesek ellátni, valamint a szülők vagy gyámok abbeli nyilatkozatával, hogy az élelmezési pénzt pontosan fizetni képesek.

Az állami alapítványi helyekre befogadott ifjak teljes ellátás t. i. élelmezés, lakás, fűtés, világítás, ágyi ruhák és törölközők mosatása és végre tandíj mentességben részesülnek; a szabad helyesek pedig oly összegnek havi előleges részletekben való pontos befizetése mellett, mint a mennyit az állam az alapítványosok élelmezéséért fizet, ugyan ily ellátást nyernek.

A folyamodások folyó év aug. 5-ig a kolozs-monostori magyar királyi gazdasági tanintézet igazgatóságához nyújtandók be

Ezzel kapcsolatban fölkérteünk annak közzé tételére is, miként fentebbi tanintézetben f. évi augusztus havában ismét több ifju gazda fogja végezni tanulmányait, miért is fölhivatnak mindazok, kiknek ily ifjakra birtokaikban szükségük van, hogy e részben f. év július hó végéig Lakner József intézeti igazgató urat keressék föl.)*

— **A „Vasárnapi Ujság“** július 19-ki száma következő tartalommal jelent meg: Petrarka (arcképpel.) — Petrarka szonettjeiből, Szász Károlytól. — Régibb magyar írók csarnoka: I. Zágoni Mikes Kelemen. Baráth

*) A pályázati hirdetést és értesítést lapunk szűktere miatt csak kivonatban közölhetjük. Szék.

Ferencztől. — Erdély bányavidéke. Reclus utijegyzetéből: A Sebeskörös völgye; a Királyhágó; Csucs és környéke; Kolozsvár; a Mezőség, stb. (két képpel.) — Libanon czedrusai (képpel.) — Utazás a tenger alatt. (Regény, képekkel illusztrálva.) — A hétről. (Fővárosi tárcza.) Borostyáni Nándortól. — Női mozgalom a korezmák ellen. — Kutatások a budai főtemplom körül. — Irodalom és művészet, stb. rendes rovatok. A „Vasárnapi Ujság” ápril—juniusi évnegyedi folyamából, melyben az „Utazás a tenger alatt” című képekkel illusztrált regény közlése megkezdett, még néhány teljes számú példány kapható; előfizetési ár évnegyedre 2 forint; félévre 4 forint.

SZERKESZTŐI POSTA.

N. L. úrnak. Kolozsvárt. Köszönjük a jóra való buzditást; mikor közül ön azokból az ígért cikkek közül. — P. V. E. N. Enyed. Mint látja bátyám, a lap dolgában más megállapodás történt; ígért közleményét vártam; jó lenne, ha abból a magyar zamatú dolgozatokból vagy egygyel megajándékozna, vagy fél ön azon közmondástól: „szólj igazat, betörök a fejed.” — Szt. A. Algyógy. Leveled várom. — T. M. Borszék. A fürdői levelek mindig érdekesek, csak nehogy akkorra halszod, mikor már kihepentünk a saisonból. — N. I. Helytt. Ha szálláson nem látogat meg, szombatoként estéli 7 és 8 óra közt szívesen látunk a heti gyűlésbe, melyet egyelőre a kaszinó helyiségében tartunk; itt találkozol az érdeklődőkkel, kik közé téged is számítanánk.

Törvénykezés.

A maros-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilvános ülésében az 1874-ik évi július 20-án és következő napjain következő ügydarabok adatnak elő:

II. Tanács polgári ügyekben.

Szolga Miklós k. t. r. b. által.

Héjja Mihályné, Meguj György e. 13 frt s jár. i. Cseh Lajos, Bod József e. 100 frt s jár. i. Dehánó János, Julith András e. egy szekér széna i. Todor János s t., Albert Tamás e. egy föld visszaadása i. Bogdán Flórián, Szotyori András e. 350 frt s j. i. Lázár György,

Fazakas János e. 183 frt 66²/₃ kr. i. Tyorán János, Ursz Vaszi e. 20 frt i. Bányai István, Sternberger Zelig e. 30 frt i. Auspicz és Stiefried kereskedő cég, Veyder Sándor e. 160 frt 80 kr. i. Libai Samu, Pap Mihály s t. e. 23 frt i. Orosz Szimion s társai, Hersch Milku e. 69 frt 41 kr. i. Vesenyei Miklós, András Ferenc s t. e. 150 frt i. Mária Nikodin Podra Toma, Filip Dumitru e. som. visz. h. i. Hollaky Ferencné b. Jósika Tekla, Sándor Lajos e. som. visz. h. i. Kresnu Marku, Szobolovics János s t. e. 38 frt 70 kr. i.

Illyés Károly k. t. p. bíró által.

Czece Emmánuel, Kántor András s t. e. 50 frt i. Bulbuk Bogdán, Moldován Nicolai e. 125 frt i. Bárány István, Kászoni Ferenc e. 118 frt 50 kr. i. Öz. Bán Mihályné Ribiczei Károlina, Mihácz András e. 300 frt i. Lázár Juon, Moriáru Juon e. 64 frt 91 kr. i. Thatu Juon, Thatu János e. 63 frt 10 kr. i. Vagner István, Dengel János és Schusztér György e. 143 frt 25 kr. i. Bukur Respop Stana, Comán Simou e. 42 frt 18 kr. i. Piperna György, Schusztér György e. 234 frt i.

III. Tanács bűnügyekben.

Nagy Samu k. t. r. bíró által.

Triff Tódor. súlyos testisértés, Donat Josi s társai tolvajság, Bikán Gavrilla súlyos testisértés, Kozák Nyiculai s t. súlyos testisértés, Vagner János sikkasztás, Ekhard Sámuelné testisértés, Paszta Iftimia s társai testisértés, Bodilla Pantilimon testisértés, Popa Onucz s társai testisértés, Bernád Julianna becsületsértés, Halamasch Jareslav becsületsértés, Miesz Simon s t. lopás, Mátyán Mária becsületsértés, Dengel György sikkasztás iránti bűnügyök.

Antalfy Gábor k. t. r. bíró által.

Ifj. Nagy Péter testi- és Virág Bokor becsületbiztonság, Szász Bandi becsületbiztonság, Manciu Gligoru Ilie és Manciu Gligor s Maieru Juon Ferenczi Béni s társai becsületbiztonság, Bárbu György becsületbiztonság, Munzát Luciana és Schebel Manuelné s t. becsületbiztonság, Miklós Józsefné szül. Nagy Terézia tulajdon- és testibiztonság, Hadnagy Sámuel s t. tulajdonbiztonság, Veisz Mártonné

becsületbiztonság, Pintye Gavrilla s t. súlyos testisértés iránti bűnügyök.

Sztotyka Antal k. t. r. bíró által.

Sztán Niculai s társai tolvajság, Szabados Juonné becsületbiztonság, Hirlea Niculai súlyos testisértés, Hoppich Eufonia becsületsértés, Dobrota Juon s társai testisértés, Dobrota Mária s t. testisértés, Klein Anna vagyonbiztonság, Piacinta George testibiztonság, Császár Imre s t. testibiztonság, Schuller Péter erőszakos nemű közlés iránti bűnügyök.

Mégay Ferenc k. t. p. bíró által.

Déák Károly gyilkosság, Bagomiri Ádám család. Vajna Károly s társai súlyos testisértés, Schramm Salamon s t. tolvajság és család, Landmann Johán tulajdonbiztonság, Tomassovics Ferenc testibiztonság iránti bűnügyök.

Dr. Dózsa Miklós k. t. p. bíró által.

Rotár Niculai lui Chirilla s t. lopás, Ungvári András s t. lopás, Kozma Juon súlyos testisértés, Pap Gábor nyilvános erőszakoskodás, Eperjesi Márton lopás, Nicolai lui Tanaszie Pokorár emberölés. Boér Ignác lopás, Deák Ferenc s t. becsületsértés, Ványolós Lajos testisértés, Bether András s t. becsületsértés, Goldschmidt Dániel s t. becsületsértés, Filip Gligorné s t. lopás, Skurt Alexe becsületsértés, Gotsmann István becsületsértés Hügel János testisértés, Jancsó Gábor s t. becsületsértés, Heczigán Nechifanu becsületsértés, Rád Pável testisértés, Cipariu Jakab s t. lopás, Parajdi Sándor lopás, Tatter András becsületsértés, Török Ferencné becsületsértés, Stojkán Aron Juanna becsületsértés, Vilhelm Anna becsületsértés, Simó Benedek közintézetek e. kih. Varga György lopás, Lata Mihály becsületsértés iránti bűnügyök.

Felölös szerkesztő:

KUTI ALBERT.

Főmunkatárs:

DOBAI ALBERT.

H I R D E T M É N Y E K.

IMREH SÁNDOR

marosvásárhelyi ev. ref. főtanodai nyomdaigazgató által

a legjutányosabb árakért elvállaltatnak
mindenfélé

KÖNYVNYOMDAI MEGRENDELÉSEK,

s azok gyorsan elkészítettnek.

Nyomatványraktárában 131 féle királyi ügyészégi, törvényszéki, járásbíró-sági, telekkönyvi és községi bíraskodási, illetőleg körjegyzői nyomtatvány található, minden időben nagymennyiségű készletben, — melyekről „árjegyzék”-kel készséggel szolgál.

➡ A raktári nyomtatvány-megrendelések posta fordultával küldetnek. ➡

A KÖNYVNYOMDA

nagyválasztéku és legujabb divatu izléses betűkkel és körzetekkel
lévén ellátva, elvállal:

D Í S Z M U N K Á K A T

is, ugymint:

nászünnepélyi meghívó leveleket és jegyeket; névjegyeket; levélhomlokzatokat; kis alaku díszes tánczrendeket, — melyek már eddig is elismerésben részesültek; számlákat.

Elvállal továbbá különböző nagyságu falragaszokat, szinlapokat stb. stb.

➡ Tájékoztatásul néhány munkának az árát ismertetjük is, ➡

papírral együtt számítva:

1) 100 példány névjegy koronával 90 kr.; korona nélkül 80 kr.; 100 péld. nagy alaku levélhomlokzat 2 frt 30 kr; 100 példány kis alaku levélhomlokzat 1 frt 50 kr.

2) Csak 100 péld. gyászjelentés a legfinomabb papírra csak 3 frt, minden további 100 példány csak 2 frt; — e szerint 200 péld. 5 frt-, 300 péld. 7 frt-, 400 péld. 9 frtba kerül s így tovább.

Képzett nyomdai személyzettel rendelkezvén, a művek hibátlan, csinos, és szépen simított kiállításáért kezeskedünk.

A KÖNYVNYOMDA, NYOMDAI IRODA és NYOMTATVÁNYRAKTÁR

➡ az ev. ref. főiskolai épület alsó helyiségeiben van elhelyezve, ➡
minden megrendelések ide küldendők.

(1—1)

(44)

Nyomtatta Imreh Sándor Maros-Vásárhelyt ev. ref. főiskola gyorsajtóján 1874.

Tkts Bacsilla Elek urnak.

Maros-Vásárhelyt.

Uraságod e lap mult számának ezen rovatában tett nyílt felszólamlásomra sem tett eleget kötelezettségének, ez okon kénytelen vagyok a tkts urnak a megrendelésre vonatkozó levelét is nyilvánosságra hozni, mely következőleg hangzik:

„Koronka, 26/2. 1873.

Igen tiszteit tekintetes ur!

Tegnap későre jöve haza nem lehet alkalmam találkozni, s így kénytelen vagyok e pár sorban tenni tiszteletemet:

Találkozva az „Erdély” érdemes szerkesztőjével, elfogadta a példányok szétküldését becses lapjába: Szíveskedjék tehát valaki által az „Erdély” szerkesztőségéhez, még, ha lehet délelőtt annyi példányt átküldeni, a hány példányban a lap jár; különösen pedig egy párt korábban azért, hogy a szerkesztő ur tájékozhasssa magát a megindítandó füzetek mikénti ajánlására nézve lapjába.

A többi példányok csak maradjanak a tek. urnál, ezek felől másképpen intézkedem.

A mi a nyomtatási díjt illeti, erre nézve ne tessék kétségeket támasztani; ez az én becsületbeli kötelességem teljes tisztelettel Bacsilla Elek.”

E levélre nincs más megjegyzésem: mint hogy várom, miszerint tkts Bacsilla Elek ur becsületbeli kötelezettségének eleget tegyen; jellemes ember becsületszavával nem tűzhet játékot; azon szenyfoltot nem hagyhat.

M.-Vásárhely, 1874. jul. 22.

(43) (1—1) Imreh Sándor,
nyomdász.

(41) Hirdetmény. (3—3)

Maros-Sz.-györgyön a koresomárolásijog, fogadó-házzal 1875. 1-ső januártól fogva haszonbérbe adandó.

Értekezhetni helytt az udvarban.